

διαβάζω ιστορίες

Ο φίλος μου ο Γκρεγκουάρ

Μαριέττα Κόντου

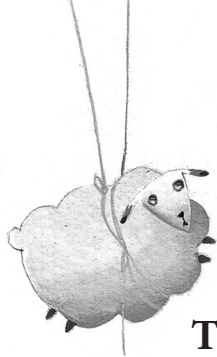
Εικόνες: Αιμιλία Κονταίου

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

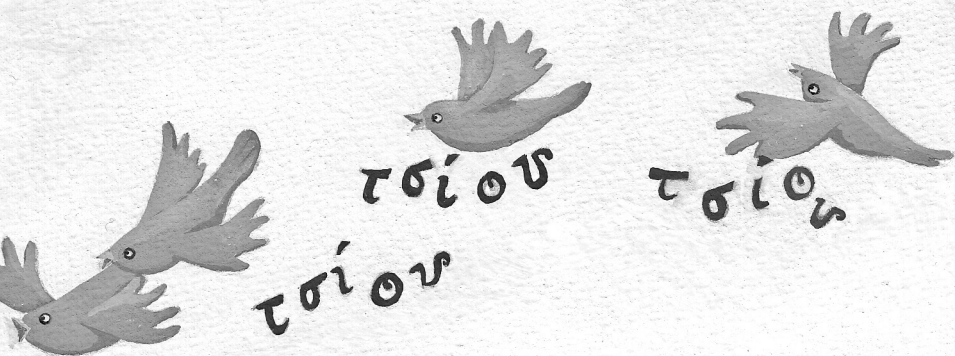
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Τα πρόβατα είναι μεγάλη απάτη

Τα πρόβατα δεν τα συμπαθούσα. Ούτε τ' αρνιά ούτε τα κατσίκια. Είχα βαρεθεί να τα βλέπω σε πιατάκια, ποτηράκια, παραμύθια και παιδικές ζωγραφιές. Δεν είμαι ακριβώς σίγουρος για τον λόγο. Νομίζω ότι αυτό που μ' ενοχλούσε πιο πολύ είναι που δεν έχουμε ξεκάθαρη σχέση μαζί τους. Ή τουλάχιστον δεν έχω εγώ. Τον λύκο τον φοβάσαι και τον αποφεύγεις, τέλος. Τον σκύλο τον παίζεις και τον θες για παρέα, τέλος. Την αλεπού δεν μπορείς να την κάνεις παρέα αλλά τη σέβεσαι για το μυαλό της, είναι έξυπνη και πανούργα, τέλος. Το πρόβατο δεν ξέρω τι να το κάνω. Δεν ξέρω αν θέλω να το λυπηθώ ή να θυμώσω μαζί του. Νομίζω ότι προτιμώ το δεύτερο. Αλλά έτσι είμαι εγώ. Προτιμώ να θυμώνω αντί να λυπάμαι.

Έλεγα λοιπόν ότι το πρόβατο με θύμωνε, νομίζω ότι σε αυτό βοηθούσε και το βέλασμά του. Το γαβ σε διασκεδάζει, σε ξεσηκώνει. Το νιάου είναι χαριτωμένο, τρυφερό. Το κικιρίκου σε ξυπνά. Το τσίου σε ηρεμεί. Το μπέεε σε εκνευρίζει. Εμένα μου ακούγεται σαν να λέει «άντε ντεεε» και βιάζομαι να πάω στην άκρη. Σαν την προβατίνα που συναντάμε όταν μπαίνουμε στο χωριό μας. Μας κοιτά πάντα με ύφος, κάθεται στη μέση του δρόμου, φαρδιά και εκνευριστικά σίγουρη για τον εαυτό της, δεν κάνει ποτέ στην άκρη να περάσουμε. Πάντα, μα πάντα την περιμένουμε εμείς. Περπατά με βήματα αργά και μας κοιτά στα μάτια. Μα πού τη βρίσκει τέτοια αυτοπεποίθηση, σκέφτομαι κάθε φορά!

Είχα καταλήξει ότι μάλλον τα πρόβατα είναι χαζά. Δεν υπήρχε άλλη εξήγηση. Μας επιτρέπουν

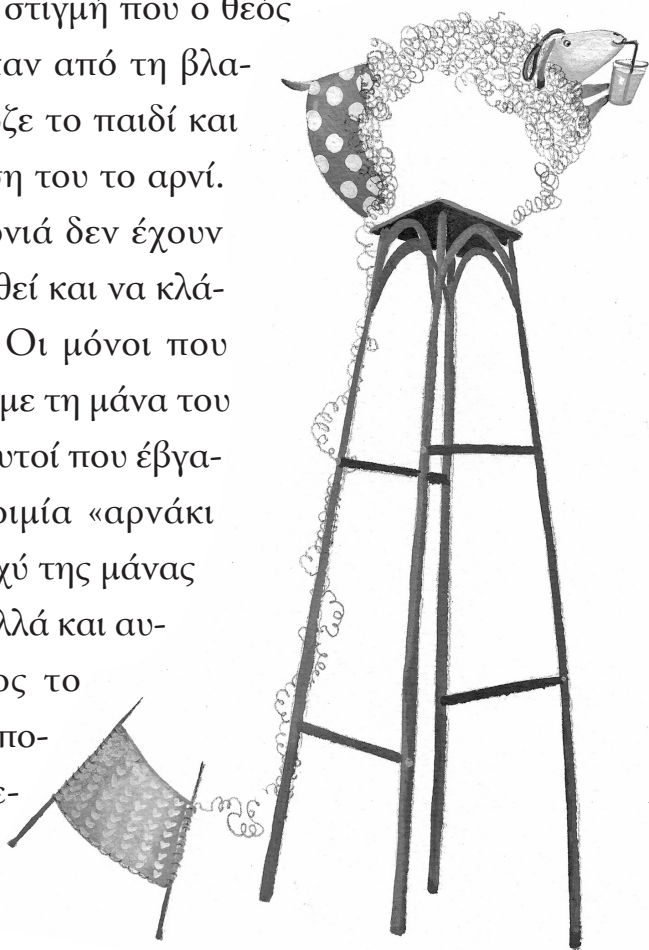
να τα τρώμε, να πίνουμε το γάλα τους, να παίρ-
νουμε το μαλλί τους για να ντυνόμαστε, με το
δέρμα τους φτιάχνουμε παπούτσια και τα πατά-
με, τα ζουπάμε, τα ζουλάμε, τα τραβολογάμε για
να φτιάξουμε τυρί, γάλα, γιαούρτι, παγωτό και
αυτά κάθονται και δε φεύγουν ποτέ, μας ανέχο-
νται και μένουν πάντα εκεί, πιστά. Αυτός είναι
και ο βασικός λόγος που θύμωνα μαζί τους...

Αλλά και ο άνθρωπος δεν είναι καλύτερος.
Αυτός είναι ακόμα πιο ανόητος και άκαρδος. Το
πρόβατο το βρίσκει χαριτωμένο, του δίνει όνο-
μα, το ζωγραφίζει, το αγαπά, μένει μαζί του, και
μετά σαν άγριος το σκοτώνει και το τρώει. Θα
μου πείτε τώρα για την αλυσίδα της διατροφής.
Αλλά εγώ αυτή την αλυσίδα δεν την πολυπι-
στεύω. Νομίζω ότι οι άνθρωποι είναι υποκριτές
και κατά βάθος αρνούνται να παραδεχτούν ότι
είναι σκληροί και έτσι επινόησαν αυτή την αλυ-

σίδα για να δικαιολογούν τις
πράξεις τους. Άρα μάλλον
κατά βάθος και με τους αν-
θρώπους είμαι θυμωμέ-

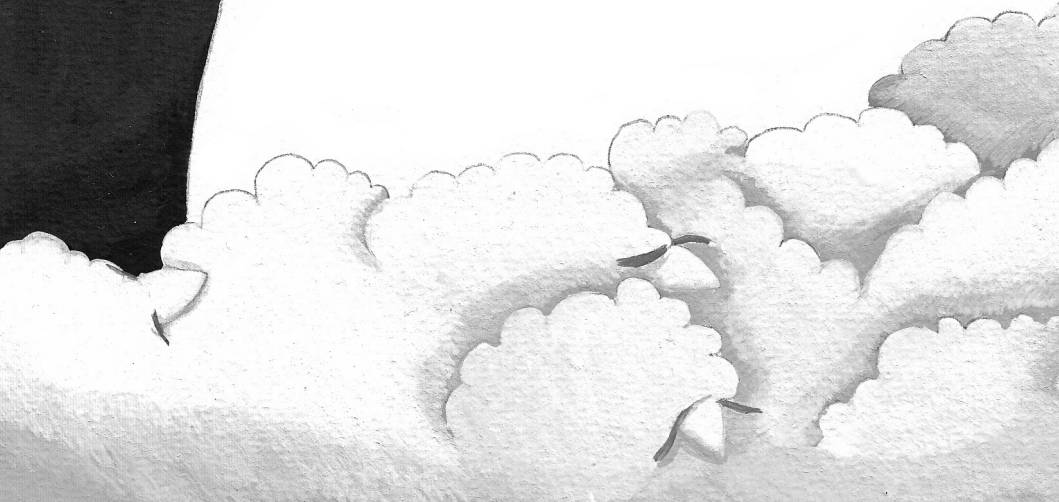
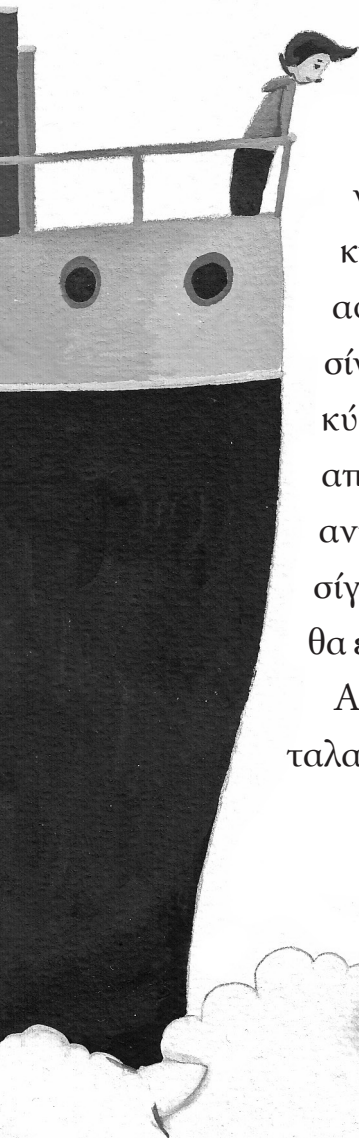
νος. Νομίζω ότι το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι να κάνουν τη δουλειά τους. Από την αρχαιότητα αυτό. Πώς αλλιώς εξηγείται ότι στην πρώτη δυσκολία δωροδοκούσαν τον θεό και σφάζανε και από ένα αρνί για να τον καλοπιάνουν; Μάλλον παιδί ξεκινούσαν να θυσιάσουν και τελευταία στιγμή που ο θεός εντυπωσιαζόταν από τη βλακεία τους έσωζε το παιδί και έβαζε στη θέση του το αρνί. Λες και τα αρνιά δεν έχουν μάνα να λυπηθεί και να κλάψει γι' αυτά. Οι μόνοι που ασχολήθηκαν με τη μάνα του αρνιού είναι αυτοί που έβγαλαν την παροιμία «αρνάκι άσπρο και παχύ της μάνας του καμάρι» αλλά και αυτό κατά βάθος το βρίσκω πολύ υποκριτικό και τεράστιο ψέμα

γιατί στην πραγματικότητα η
μαμά του δε θα προλάβει να το
καμαρώσει πολύ.

Όταν ήμουν πιο μικρός και
ταξιδεύαμε με το πλοίο, μου έλεγαν
να δω τα προβατάκια στη θάλασσα
κι εγώ όλο αγωνία κοίταζα τα σκούρα
αφρισμένα νερά απελπισμένος και
σίγουρος ότι αυτό που βλέπω δεν είναι
κύματα αλλά ένα ολόκληρο κοπάδι
από πρόβατα που πνίγεται. Ένιωθα
ανήμπορος να βοηθήσω και ήμουν
σίγουρος ότι αν έπεφτα στη θάλασσα
θα είχα την ίδια τύχη με τα πρόβατα...

Αλλά εγώ δεν είμαι ο μόνος που έχω
ταλαιπωρηθεί από τα πρόβατα. Ακόμα

και ο μικρός πρίγκιπας βασανίστηκε από ένα αρνί που κανένας δεν μπορούσε να του ζωγραφίσει. Στο τέλος απελπίστηκε και πήγε και το έχωσε σε ένα κουτί!

Ίσως όμως μια μικρή συμπάθεια να ένιωθα πάντα για το μαύρο πρόβατο που είναι πιο σπάνιο και ασυνήθιστο αλλά και γιατί οι άνθρωποι μιλάνε περιφρονητικά γι' αυτό. Μαύρα πρόβατα ονομάζουν οι άνθρωποι αυτούς που δεν είναι καλοί ή σημαντικοί, αυτούς που θεωρούν πως δεν αξίζουν. Όμως εγώ δεν καταλαβαίνω τον λόγο και όσους κι αν ρώτησα, ούτε ένας δε βρέθηκε να μου απαντήσει αν έχει γνωρίσει μαύρο πρόβατο που να ήταν σε κάτι χειρότερο από ένα άσπρο. Και για ποιο λόγο να θεωρείται το μαύρο χρώμα χειρότερο από το άσπρο; Εγώ προσω-

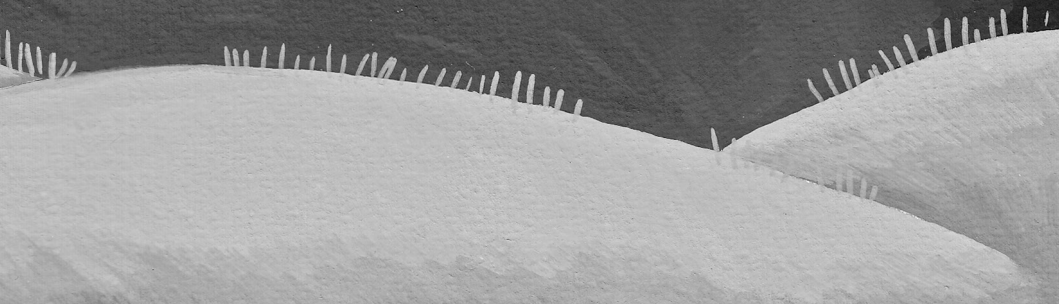
πικά προτιμώ τα μαύρα άλογα, τα μαύρα κουνέλια, τους μαύρους σκύλους και κυρίως τους μαύρους κόπρους, αυτούς που τους βλέπω να κοιμούνται στον δρόμο και να με κοιτάζουν μ' εκείνα τα τεράστια, στρογγυλά, γλυκά, αξιοπρεπή τους μάτια.

Για μένα, ωστόσο, τα πιο αληθινά πρόβατα είναι αυτά που σχηματίζουν τα σύννεφα στον ουρανό, είναι αυτά που τα φαντάζομαι εγώ και τους δίνω όποιο σχήμα θέλω. Άλλοτε μου μοιάζουν πρόσωπα, παππούδες με γένια, άγγελοι με φτερά, παγωτά χωνάκια, κοκόρια με λοφία,

καβουράκια με δαγκάνες και ό,τι άλλο βάλει ο νους μου ή κάτι σχετικό με αυτό που έχω φάει εκείνο το μεσημέρι. Είναι αυτά τα σύννεφα που φαίνεται σαν να κουβαλάνε τον ουρανό στην πλάτη, που κανείς δεν μπορεί να τα πειράξει και που περήφανα κάνουν τις βόλτες τους, μπερδεύονται μεταξύ τους και εξαφανίζονται μαγικά. Αυτά μάλιστα, είναι πραγματικά πρόβατα. Έτσι τουλάχιστον πίστευα για πολλά χρόνια...

Τι γίνεται όταν αυτό που
αντιπαθείς σου έρχεται
σε συσκευασία δώρου με κόκκινη κορδέλα
και μάλιστα σε μαύρο χρώμα; Τι γίνεται
όταν χρειάζεται να φυγαδεύσεις,
να εκπαιδεύσεις και να φροντίσεις αυτό
που μέχρι χτες άντεχες να βλέπεις μονάχα
«ζωγραφιστό»; Τι γίνεται όταν η μέχρι
τώρα ανυπόφορη αδελφή σου αποδεικνύεται
ο πιο πολύτιμος σύμμαχος; Και τελικά τι κάνεις
όταν καταλαβαίνεις ότι, όσο κι αν ακούγεται
παράξενο, υπάρχουν ψέματα που τα λέμε από αγάπη;
Μην ανησυχείς, το πιθανότερο είναι
πως μεγαλώνεις...

από 9 ετών

ISBN: 978-618-03-0043-7

9 786180 300437

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΖΗΣ 80043

ΘΕΜΑ: Ζωοφιλία – Οικογενειακή ζωή